

Enkele reis Brugge

A large, stylized graphic of an eye with a 'T' inside, surrounded by a gear-like border and a dotted background. The text is overlaid on this graphic.

ENKELE
REIS
BRUGGE

WILDE E.
GERARD

DAVIDSFONDS
INFODOK

Inhoud

Een ongenode gast	7
Ontmoeting tussen onbekenden	9
Eenzame terugreis	20
Stand van zaken	23
Gevaar	24
Op weg	33
Stand van zaken	36
Duitsland-Nederland	40
Stand van zaken	47
Op bestemming	52
(Goede) zorgen	58
Opnieuw op weg	72
Het staat in de krant	81
Een onaangename ontmoeting	86
Gevaarlijke treinreizen	88
Opdracht volbracht	112
Op de hielen gezeten	116
Verrassende ontmoeting	125
Locker nummer 52	129
Prettig weerzien	132
Ondergedoken	146
Verhelderend nieuwsbericht	153
De Edele Confrérie van het Heilig Bloed	154
Brugge by night	161

Sint-Claraplein 12	164
Ongewenst bezoek	173
Opgespoord!	186
Locker 52	191
Stand van zaken	195
Een nieuw begin	218

Een ongenode gast

‘Goedemorgen’, zegt een stem tegen de rug van een man die enkele meters verderop zijn sleutel uit de deur trekt. ‘U hebt me lang laten wachten.’ Verwijtend klinken de woorden niet, eerder professioneel, afstandelijk. De aangesproken man blijft staan en drukt het gesprek af dat hij voerde. Zijn hand trilt als hij zijn smartphone in zijn binnenzak stopt en hij moet steun zoeken tegen de deurpost. Hij buigt zijn hoofd, maar richt het dan weer op, alsof hij een beslissing heeft genomen. Even sluit hij zijn ogen en hij haalt hoorbaar adem. Als hij weer uitademt, is dat stokkend. Hij duwt de deur van zijn flat open, maar blijft in de deuropening staan, alsof hij wacht op het onvermijdelijke. Zijn hand met de sleutel valt werkeloos naast zijn heup.

‘W-w-wat komt u hier doen?’ Nu pas draait de bewoner zich om in de donkere hal. Normaal springt er een plafondlicht aan als hij uit de lift komt, maar het licht is al enkele dagen stuk. Niet dat hij het nodig heeft, na dertig jaar kent hij blindelings zijn weg in het flatgebouw. Op een bezoeker heeft hij niet gerekend, al helemaal niet op deze en zeker niet zo vroeg ’s morgens, niet na zo’n lange tijd. Als hij zijn onverwachte gast hoort naderen, valt de sleutel uit zijn hand. Hij zou niet kunnen zeggen waarom. Zijn vingers weigeren gewoonweg dienst. Het metaal rinkelt op de stenen vloer. Dan wordt het stil. Even maar. ‘Wat wil je?’ vraagt hij aan de donkere schaduw en zijn stem trilt. In zijn angst tutoyeert hij de onzichtbare man. ‘Je hebt alles toch al genomen?’

‘Laten we naar binnen gaan’, zegt de schaduw. ‘Dat ... praat gemakkelijker.’ Zijn hand schiet uit en hij duwt zijn onvrijwillige

gastheer onverwachts tegen zijn borst. Die verliest zijn evenwicht, houdt zich overeind aan de muur, krijgt nog een duw, deze keer een hardere, zodat hij in de gang van zijn flat valt. Zijn aanvaller duwt de deur achter zich in het slot en stapt het verrassend zonnige halletje in. De bejaarde bewoner ligt onderuitgezakt op de vloer met zijn rug tegen de muur. Met angstige ogen kijkt hij naar de man die boven hem uittorent. Hij tilt zijn hand op alsof hij een naderende klap wil afweren, maar zijn belager slaat die hand weg en grijpt de tengere man bij zijn keel. Hij houdt zijn prooi gevangen tegen de muur en knijpt hard. Er kraakt iets in de keel van het slachtoffer. Hij sluit zijn ogen en laat begaan. Zijn lippen prevelen iets onverstaanbaars. Dan is het voorbij.

‘De losse eindjes aan elkaar knopen’, zegt de moordenaar koud en hij trekt zijn handschoen recht. ‘Daarom kwam ik langs.’ Hij buigt zich over de in elkaar gezakte man, slaat diens jas weg en tast in de binnenzak van een colbert naar de smartphone van zijn slachtoffer. Hij vormt een letter op het display, dat meteen oplicht. ‘Zo voorspelbaar’, mompelt hij hoofdschuddend voor hij de belhistoriek bekijkt en met een tevreden glimlachje de smartphone in zijn jaszak laat glijden. Een kort moment aarzelt hij voor hij ook de portefeuille steelt. Als hij in het briefjesvak kijkt, fluit hij goedkeurend. ‘Wat fijn,’ mompelt hij, ‘slachtoffers die geen banken vertrouwen.’ Met een voldane glimlach trekt hij de deur geruisloos achter zich dicht en hij verdwijnt via het trappenhuis. Als hij even later over het trottoir wegwandelt, slaat een kerkklok in de buurt elf keer.

Ontmoeting tussen onbekenden

Onderzoekend om zich heen kijkend, loopt een man het stationsbuffet binnen. Aan kleine tafeltjes zitten mensen verspreid over een ruimte die opvalt door haar hoge, bruine plafond. Onder een zwart-witfoto van een oude locomotief dekt een dame haar tranen weg. Stations zijn nog steeds plaatsen van afscheid, denkt Michael Holzberger een beetje wrang. Of van ontmoeting en anonimiteit. Bij een van de vier vensters die uitkijken op de sporen, leest een man van middelbare leeftijd de *Bild*-krant, zijn leesbril op het puntje van zijn neus. In hem ziet Holzberger niet meteen zijn contactpersoon. Als de man zich bukt naar een koffer bij de tafelpoot, schrijft Holzberger hem volledig af. Zijn afspraak woont en werkt in Prüm, op amper twee kilometer van het station. Een dergelijke afstand overbrug je niet met een reiskoffer. Stom natuurlijk dat hij Markus Zettler niet heeft gegoogeld. Hij heeft er gewoonweg niet aan gedacht, terwijl er online vast nog nieuwsberichten en foto's te vinden zijn over wat er een jaar geleden met de onfortuinlijke priester is gebeurd. Zelf haalt Holzberger zijn info uit podcasts, waar hij naar luistert terwijl hij zijn restauraties uitvoert. Tijdsbesparend. Efficiënt. Hij is sowieso selectief in zijn nieuwsberichten: geen sport, weinig politiek. Oude talen en geschiedenis, daar beginnen en eindigen zijn interesses. En gisteren ... Gisteren was hij te erg in paniek geweest om te zitten surfen. Die onrust voelt hij trouwens nog steeds.

Aan een tafeltje in de verste hoek van de ruimte roert een lange en strak in het pak zittende veertiger afwezig in zijn koffie. Hij heeft de

bleke huid van iemand die veel tijd binnenshuis doorbrengt, zwarte achterovergekamde haren en een scherpe neus. In zijn revers steekt een klein zilveren kruisje, een bescheiden verwijzing naar zijn ambt. Als je Holzberger zou vragen om zijn eerste indruk van de man te beschrijven, zou hij zeggen: een verzorgde, ietwat kleurloze verschijning omgeven door een aura van ernst. De man kijkt op van zijn smartphone waar hij met zijn vrije hand over swipet. Als zijn blik die van Holzberger kruist, knikt hij kort. Hij stopt zijn telefoon in de binnenzak van zijn jasje en laat zijn hand op zijn borst rusten.

‘Angenehm, Herr Professor’, zegt de priester als Michael naast hem opduikt en zich voorstelt.

‘Angenehm, Herr Zettler’, zegt ook Holzberger en hij gaat op de lege stoel tegenover de priester zitten.

Beide mannen zwijgen en vermijden oogcontact. U bent jonger dan ik verwachtte, wil Holzberger zeggen, maar hij slikt die opmerking in. Wie zegt dat priesters per definitie oud moeten zijn?

‘Mag ik u iets aanbieden?’ Holzberger wijst naar Zettlers kopje dat bijna leeg is.

‘Nog een koffie als ik mag. Dank u’, zegt de geestelijke.

‘Ik ben zo terug’, knikt Holzberger en hij loopt naar de zelfbedieningstoog.

‘Zwei Kaffee’, zegt hij tegen een barman die gefixeerd het sportnieuws volgt op een tablet onder de rand van de toog.

‘Fünf Euro’, zegt de barman kortaf als hij de koffies neerzet. Hij gunt Holzberger amper een blik en opent zijn hand op de toonbank. Holzberger legt er een briefje van vijf euro in en met een kop koffie in elke hand loopt hij terug naar het tafeltje.

‘Had u een goede reis?’ vraagt de priester beleefd, terwijl hij de zilverkleurige tuit van een suikerstrooier tegen de rand van zijn kopje houdt. De korreltjes vormen een witte vlek op de donkere vloeistof voor ze erin wegglijden.

‘Ja, dank u’, antwoordt Holzberger. ‘Ik heb u toch niet laten wachten?’ Hij kijkt steeds op het horloge aan zijn arm. Vier na tien.

‘Ik ben meestal ruimschoots op tijd’, antwoordt Zettler met iets van een glimlach. Hij roert cirkels in zijn koffie en legt het lepel-tje op het schotel-tje voor hij het kopje aan zijn lippen zet. ‘Wat wilt u weten?’ Zettler kruist zijn armen tegen de rand van de tafel. Hij observeert Holzberger, die even gaat verzitten onder de onderzoekende blik van de man voor hem.

Om zich een houding te geven, grijpt ook Michael zijn koffie. Zijn hand trilt lichtjes. ‘Een onbekende heeft me gecontacteerd,’ begint Holzberger, ‘eerst per mail, toen telefonisch. Hij wil iets van me, wat ik hem weliswaar *kan* maar niet *wil* geven.’ Zijn woorden klinken vaag voor een willekeurige toehoorder, maar duidelijk genoeg voor een ingewijde. Hij heeft ze goed voorbereid, zijn introductie, gisteren al, nadat hij de priester belde, maar ook vandaag. Op de trein en daarnet nog op de bijna lege bus mompelde hij zijn introductie zachtjes voor zich uit. Holzberger volgde zijn buikgevoel toen hij in een soort van opwelling Markus Zettler, kapelaan van de Sint-Salvatorbasiliek in Prüm contacteerde. Het was een moeizaam telefoongesprek, waarin Holzberger zich aarzelend voorstelde en uitlegde waarom hij belde.

‘Mijn naam is Michael Holzberger. Ik ben professor aan de universiteit van Trier. Ik doe onderzoek naar de Tunica Christi. Iemand contacteerde me en zette me onder druk. Iemand met slechte bedoelingen.’ Aan de andere kant van de lijn viel een stilte.

‘Wat wilt u precies van me, Herr Professor?’ vroeg de priester met zachte stem.

‘De Heilige Sandalen van Christus’, zei Holzberger. ‘Ik ... hm ... ik dacht meteen aan de diefstal vorig jaar in mei. Ik wilde u spreken over uw ...’ Holzberger haalde diep adem, er was gewoonweg geen manier om datgene wat hij wilde zeggen diplomatisch te verpakken. ‘... Over een mogelijke betrokkenheid van uwentwege.’ Hij was ongemerkt formeel, ouderwets zelfs, gaan praten alsof hij zo meer afstand

kon scheppen tussen hem en zijn onbekende contactpersoon. Zettler antwoordde niet. Holzberger hoorde de man ademen, raspend, maar regelmatig

‘Morgen in de voormiddag’, zei de priester toen, ‘om 10 uur in het buffet van het station van Prüm. Een gesprek. U registreert niets. Ik geef uitdrukkelijk geen toelating tot het opnemen van ons gesprek.’

‘Daar is het me ook niet om te d...’ Zonder Holzberger de kans te geven om zijn zin af te maken, drukte Zettler het gesprek af. Hij liet ook na te vragen of het tijdstip en de plaats Holzberger paste.

En zo zitten ze hier tegenover elkaar, een priester en een professor Bijbelse geschiedenis en archeologie, voor korte tijd verbonden door het lot.

‘De eerste contactname nam ik niet eens ernstig’, zegt Holzberger. ‘Een mens krijgt wel meer gekke mailtjes. Daarna kreeg ik een telefoontje en meteen daarna een filmpje ...’ Hij zwijgt en neemt opnieuw een slokje van zijn koffie. De warme vloeistof glijdt door zijn slokdarm en verwarmt zijn borst. De priester volgt zijn voorbeeld, al legt hij deze keer zijn beide handen om het kopje, een beetje zoals Holzberger zich voorstelt dat hij dat in de misviering zou doen, met de wijnkelk, voor hij ze optilt. De vingers haken in elkaar rond het kopje. Zettler is een nagelbijter, merkt Holzberger en dat feit verrast hem, omdat hij nagelbijten associeert met kinderen. Kerstin was een verwoed nagelbijtster tot Liddie met een speciale nagellak kwam aanzetten. En zo zijn zijn gedachten alweer bij zijn dochter.

‘Tijdens dat telefoontje,’ begint Zettler, en hij kijkt Holzberger direct aan, ‘dreigde men toen met een ontvoering?’

Holzberger knikt al voor de priester is uitgesproken. ‘Mijn dochter,’ zegt hij en zijn stem klinkt plots schor. Weer voelt het alsof iemand zijn keel dichtknijpt en het telefoontje komt hem opnieuw voor de geest. De boodschap was kort, maar liet aan duidelijkheid niets te wensen over.

Gerard, Hilde E.
Enkele reis Brugge

© 2022 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Hilde E. Gerard

Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Omslagontwerp: Maarten Deckers
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppel

ISBN 978 90 02 27603 3
D/2022/0034/198
NUR 285

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.